

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput VI. Gratificatur nonnullis proximis, & in Catholicorum commodum
castigat quosdam infideles; alijs subvenit quoad Fidem: referuntur unà alij
admirabiles casus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

collo, & pretiosam coronam capiti. Postquam fui exornata, iterum prostrata sum coram Sanctissima Trinitate, ubi, uti alijs vicibus, deposui coronam cum ceteris cimelijs, eidemque magno affectu obtuli, existimans absque omni dubio, quod, si mea esset universa hujus mundi, & illius coeli gloria, eadē promptitudine ipsam illi offerrem, meque rebus omnibus privarem, ut Deus omnibus frueretur. Divina Majestas accepit oblationem, ostendens, sibi eam plurimum placere, & mandavit, ut mihi rependeretur vestis, quæ speciem habebat Dalmaticæ, defluens usque ad pedes; manicæ quoque illius erant longæ, pertingentes ad manus. Indicatum mihi est, Deum per eam gratiam significare, quod mihi jam conferat possessionem gloriæ, quâ suo tempore essem fruitura. Dum hac pretiosâ Dalmaticâ fui vestita, Dominus mihi restituit omnia illa cimelia, quæ ei obtuleram, sed longè, quàm antea fuerint, meliora. Cum omni autem isto ornatu me duxit ad quoddam elegans palatium, in quo erat aula inaurata, pretiosissimis exornata gemmis, ex quarum singulis milleni gloriæ splendor prodibant. Hic ingressa in abyssum Divini Essē, secundum meam capacitatem, sum fructa immensis bonis. Deinde me Divina Majestas elevavit ad magnam altitudinem pul-

cherrimæ turris, ibique mihi existenti dixit: Age Anima, perlustra hinc totum mundum. Aspexi, & vidi omnia Regna, terras, maria, & eorum divitias, atque omnia mihi apparebant instar puncti, comparata immensitati illorum, quæ videram. Subjunxit continuo Dominus: Anima pe- te, quidquid volueris, non decet enim, ut revertaris vacua. Rogavi Divinam Majestatem, ut propitius esset suo populo Christiano, & omnibus Regnis, utque ea liberaret ab hostibus Fidei, & quandam personam ægrotam restitueret sanitati, quam ego illi exoptabam, ut lucraret ipsius animam, in magna constitutam necessitate, id quod Dominus omnino dixit futurum, sicut re ipsâ fuit factum. Petivi deinde ab illo, ut appelleret classis, atque ut cuicumque Domino impertiretur filium hæredem. Non dixit mihi definitè, se id facturum, attamen quod attinet ad classem mihi dedit modo quodam, quem nescio explicare, spem certam: quod verò hæredem concernit, necdum illam perdidit, exspecto quid sit futurum. Deduxit me Dominus eadem viâ, donec me collocaret in timo, unde me abduxerat, & in eo fui à me Dominis Angelis delata ad meum angelum. Benedicte sit Divina Majestas in æternum. Amen.

(H)

CAPUT VI.

Gratificatur nonnullis personis, & in Catholicorum commodum castigat quosdam infideles; alijs subvenit quoad Fidem: referuntur unâ alij admirabiles casus.

Non minùs hæc Virgo fuit sollicita de comodo proximorum, anno sexcentesimo vigesimo septimo, videnturque aucta fuisse gratiæ, quas illi Deus prestitit, ut ipsis posset efficacius succurrere. Omnia patebunt ex actis hoc anno, quæ nobis ipsa descripsit, & sequentibus retulit verbis.

Septimâ circiter Januarij conspexi septem, aut octo homines (quos tunc non agnovi) intra quosdam transversos palos

quasi consigentes, ita ut non possent invicem accedere. Tum adventi quidam dæmon, qui abstulit illos palos, atque quodammodo ijs hominibus, ac rebus. Mirabar hoc spectaculum, & currendo frequentius ad Deum, cui me intimè commendabam, mansi aliquod diu in ecstasi, atque ad me revertebam, quod illi viri insistentes eidem terræ, quæ calcabant, descenderent usque ad flumina, nescio fueritne maris, an fluvij; neque enim id observavi abrepta ab hac ob-

visione. Ibi illos reliqui vehementer obstupescens. Deinde postmodum vidi, quod illos duæ spectabiles personæ (videbantur esse Reges, & regia gerere in capite insignia) venientes cum suo comitatu ad illud litus, captivaverint, & abductos in suam conditionem omnes conjecerint in obscurum carcerem, præter unum, qui, nescio quam ob causam, remansit ad ejus portam. Interea non poteram hanc representationem ex mea anima excutere, & alio postea die, qui jam erat tertius hujus visionis, conspexi Dominum, qui mihi dixit: Age Anima, te ire necesse est, ut educaas illos viros ex carcere, in quo detinentur. Mi Deus, & mi Domine, agebam, quomodo ego id possum præstare? tam arduum negotium superat exiguas vires meas. Noli timere, dixit Dominus: nam hi Angeli te juvabunt. Designavit Divina Majestas in hunc finem duos ex istis meis Dominis Angelis hinc præsentibus, quorum alter fuit *Fortitudo*, alter autem *Missus major*. Profecti igitur sumus ad carcerem, ubi erant ii miserabiles homines, quem ingressa omnes agnovi. Erant miseri afflictissimi, timebant ac tremebant, tanquam præstolantes mortem, aut aliud grave supplicium. Sancti Angeli ipsorum Custodes, à quibus non fuerant derelicti, nobis conspectis sunt plurimum exhilarati, quibus hi mei Domini Angeli dixerunt: Debemus istos homines hinc educere; atque sine mora apprehenderunt unum ex illis, qui ei loco videbatur esse affixus perinde ac si pedes forent ejusdem materiæ, cum ea, in qua stabant; quasi vellent avellere statum à suppedaneo elaborato ex eodem trunco. Consideravimus, in quo sita esset illa difficultas, & vidimus, quod infelix ille homo imposuerit, ac demerferit unum pedem intra viscera terræ, ut videretur pertingere usque ad infernum. Sancti Angeli omnem adhibebant conatum, ut ipsum extraherent, & ac si essent corporei, ostendebant se fatigari, atque modicum quiescere, ut restauratis viribus resumerent laborem. Denique effecerunt tantum, ut illum hominem inde extraherent, quem eductum ex carcere, ibi reliquimus

vehementer fessum. Reversi sumus, ut educeremus ceteros, & summam sumus experti difficultatem in ijs avellerendis, tametsi non tantam, quantam in avellendo priore. Tandem ipsos extraximus, & postquam omnes jam liberos constituimus extra portam, quilibet Sanctus Angelus Custos ad se spectantem duxit ad ipsius domum.

Notandum est, auditos fuisse, dum eos educeremus, super illum carcerem magnos clamores, quos edebat hospes domus, cui fuerant commissi: advertebat enim, quid ageretur, ac demonstrabat gravem dolorem & afflictionem, quod sibi auferrentur sui captivi, & advocabat suam familiam, ut id impediret. Verum disponente ita rem Deo, nemo audivit clamores, vel accurrebat ad defensionem, usque dum captivi essent restituti libertati, & educti è carcere. Postea vidi concurrisse multos homines, famulos illius Heri, qui vehementer dolentes tremendum in modum vociferabantur, & altercabantur, quod ii captivi evasisent. His omnibus peractis, fui à meis Dominis Angelis reducta ad meum angulum.

Ibi aliquantum à Deo illuminata, ut intelligerem, quid hæc historia significaret, quodque Divina Majestas quampiam adhuc vellent infligere poenam his hominibus (quos optime novi) converti me ingenti animo ad Deum, & ex toto affectu meæ animæ illi dixi: Nequaquam, Domine, nullâ ratione ipsos debes castigare, neque hac de re sermo habendus est: sed nec te quidquam in hoc proposito ultra agere oportet. Audivit me Deus cum magna gravitate, eademque me interrogavit: Quis verò erit adeo potens, qui impediat, ut non faciam, quod voluero? Ego cum ea fiducia, quam ipsemet Dominus tum inspirat (quod quidem clarissime advertitur, & nequit explicari, quomodo non excludat summam reverentiam, quâ ipsum anima tunc adoratur) illi respondi: Domine, ego te impediam. Et quæ es tu? reddit Divina Majestas. Nonne scis nullam reperiri seu in cælo, seu in terra potestatem, quæ meæ resistat voluntati & potentie?

tiæ? Jam id scio, mi Domine, dixi, & bene novi, me esse formicam, verum constat mihi etiam, quod te ex mera tua bonitate, charitate, & misericordia, sinas vinci precibus servorum tuorum, cujus rei ex tua scriptura audiui exempla de tuis servis Abrahamo & Moyse. Ideoque, Domine, quamvis ego nihil sim, propter tuam tamen bonitatem te patieris vinci meis precibus, ne punias istos homines. Auscultavit me Dominus, exhibendo mihi singularem amorem, & cum eodem mihi dixit: Bene locuta es, Anima, optima est tua allegatio, ut, quod tibi proposuisti, obtineas. Et hoc dicto mihi disparuit. Vehementer optabam, ut Deus abstinere à vindicandis, quibus fuerat affectus, injurijs, & illuminaret eos homines, ut, si rei sunt peccatorum, agant poenitentiam, quod ipsorum multum interest. Deus illos adjuvet, quemadmodum potest.

Die Sabbathi, vigesima septima Januarij, invocabam instantanter Deum, dicebamque illi: Mi Domine, nihilne mihi mandas? obsecro te, jube me aliquid facere, quod ad tuum cedat honorem. Conspexi subito Majestatem Jesu Christi Domini nostri, qui mihi dixit: Sit ita, volo tibi aliquid injungere, quod præstes in meum honorem. Præstabisne id autem? Omnino, mi Domine, respondi, quam libentissimè: statimque provoluta in genua junxi manus, attentissimè intuendo Dominum meum, ut accuratissimè audirem, quid mihi veller præcipere; & aspexi meos Angelos, desiderans, ut ipsi quoque diligentissimè attenderent. Cum ita penderem à vultu mei Domini, dixit mihi Ejusdem Majestas: Proficisceris, comite solo tuo Angelo Custode, relictis hic cæteris, ad maria, quod dicis te solitam à me duci, ibique facies, quod tibi dicam. Fui continuo à meo Sancto Angelo Custode ducta ad litus maris, quod non novi, neque existimo, me aliàs in ea regione fuisse, ideoque dixi Domino. Istud, mi Domine, licet sit mare, non est tamen, quod unquam pertransiverim. Erant ibi quinque naves, seu triremes, quibus vehebantur homines, meâ opinione omnes pessimi. Hærebant

hæc navigia quasi in arena, quia nonnulli modicam sub se habebant aquam. Sanctus Angelus me collocavit ad costam minus ex illis navibus, dixitque mihi: Hic ingredere deorsum. Ego timui, & nonnullum reluctata. Noli timere, agebat ipse, intra, ego enim te sequor. Intravi, non ad infimam partem, quam dicunt vocari carinam, sed infra latus, cui applicui humerum, & connitendo velut ad impediendum impetum, illam propuli intra mare. Mirata fui valde meum factum. Similiter me Sanctus Angelus jussit subingredi consequenter alias, donec omnes protunderemus ad mare. Vidi de repente turbam aquas, tantamque excitari tempestatem, ut omnes fuerint submersæ, una cum hominibus, qui ijs vehebantur. Tum contspexi Dominum, qui mihi egit gratias, ac si ego id præstitissem. Erubui, & dixi illi: Quid verò, mi Domine, ego hic præstavi, aut quid nunc feci? Multum fecisti, respondit Divina Majestas, isti enim hinc erant accincti ad inferendum damnum filijs meæ Ecclesiæ, quod intulissent gravissimum, nisi tu illos submersisses. Hæc vidi, & hoc mihi dixit Dominus, cui sit laus pro beneficijs, quæ nobis confert.

Primâ Martij, quæ feria fuit secunda, vidi in cælo infinitos Angelos splendens vestitos, bene armatos, & speciosissimos. Explodebant suos sclopos, quorum laudes erant Dei. Tum non observavi quid esset illorum dux: sed cum inciperent proficisci, vidi, quod egredientes ex cælo antecederet Jesus Christus Dominus noster. Circumiverunt sequentes Ejusdem Majestatem totum hunc inferiorem mundum, ostendendo magnam generositatem & potentiam. Vidi demones tremebundos, qui erant in terra, ac terrestres ab illo grandi exercitu, fugientes, seque intra aquas, in earundem abyssu, abscondentes. Postea tota illa sacra cohors cum suo vino duce, eodem ordine quo prodierat, rediit ad cælum.

Post quatuor abhinc, vel quinque dies cum meam Deo offerrem voluntatem ipsumque rogarem, ut meâ dignaretur operâ uti, quomodocunque illi placeret, quæ

meum cor tum, præ fervore affectûs, nè minimam ulla in re sentiebat difficultatē) conspexi ipsummet Dominum nostrum Jesum Christum, qui mihi dixit: Veni huc, Anima, necesse enim est, ut te eò conferas, quo à me mitteris: facies autem, quod tibi dicam. Eram contentissima, quòd mihi Ipsius Majestas aliquid dignaretur mandare, & attentissimè audiebam illius verba. Descendes, aiebat, per has scalas (repræsentabat verò mihi Dominus omnes earum circumstantias, de quibus mihi loquebatur) & procedes usque ad infimum illarum terminum, ubi deprehendes homines, quos interrogabis, qui sunt, & qualem sequantur legem: atque si bene responderint, bene cum ijs agetur; quod si non, præcipita illos in infernum, ad cuius fauces ipsos reperiēs. Comitabitur te tuus Angelus Custos. Noli verò exhortescere, aut metuere obstacula, quæ tibi occurrent in via; siquidem tibi nihil poterunt obesse. Auditis his Domini verbis, me prostravi coram Ejus Majestate, & osculatus sum terram. Mox ab illo digressa cœpi descendere per scalas: comitabatur me Sanctus Angelus, non descendebat tamen per illas, sicut ego, sed propriâ se sustentando virtute ibat velut per aërem ad latus meum dextrum. A latere sinistro prodibant multa fera animalia, quæ me terrefaciebant, & conabantur remorari. Erant quasi leones ac tygrides, & alia diversæ speciei, quæ non novi, neque unquam vidi: arripiebant suis unguibus ac dentibus meum brachium, sed ita debilitate, ac si nihil haberent virum, & virtus divina me ita confortabat, ut illa non timuerim, neque me ullatenus impedirent. Prodibant quoque alij miserrimè vestiti hostes, hominum gerentes figuram, verum deformem & horribilem. Explodebant suos sclopos, quorû globi prætervolabant meos oculos: sed nec istorum furiam, aut rabiem, quam præ se ferebant, neque terrores, quos mihi incutiebant, curabam, quia me Deus animabat, omnibûsq; reddebat superiorem.

Tandem perveni usque ad infimum gradum illarum scalarum, sub quibus e-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

rat ingens hiatus, intra quem, quasi in bathro, audiebatur maximus confusarum vocum tumultus, atque miserabilium ejulatum, blasphemiarum, lamentationum, & gemituum, quibus millena possent dirumpi corda: eratq; tantus horror, quem hæc omnia afferebant, ut mihi abundè manifestaret locum æternorum tormentorum. Prope hunc hiatus, atque apud postremum dictarum scalarum gradum, erant quatuor viri, qui omnes videbantur esse Reges: unus tamen magis conspicuus habebat in capite quandam præaltam quasi tiaram. Postquam ad ipsos perveni, interrogavi illos perquam imperiosè: Qui estis vos? qualem observatis legem? & quid hic agitis? Tres tacuerunt, ille autem spectabilior, quasi iracundè mihi respondit, dicendo: Quæ verò es tu, quòd ista ex nobis scisciteris, & quid hic quæris? His dictis varios edebat gestus, jam unum brachium attollendo ad cælum, jam utrumque decussando supra pectus. Ego instabam, urgebámque illos, ut mihi responderent, qualem legem observarent, & quem Deum adorarent. Cùm autem mihi prior responderet: Nos habemus legem, & adoramus deos majorum nostrorum, atque in hac lege salvandi sumus; non salvabimini, aiebam ego, nisi adoretis DEUM Triunum, quem adoramus, & cui servimus fideles servi ejusdem magni Domini; & peribitis in æternum, nisi habueritis fidem ipsius, ac per baptismum & poenitentiam fiat illius servi. Non intelligimus hæc, subjecit ille, neq; scimus aliud, quàm quod à nostris antecessoribus docti sumus. Rogate igitur, dixi ego, ex toto corde DEUM verum, ut vos illuminet, doceâtque viam salutis vestræ id quod ipse faciet.

Omnes audiverunt ista verba, & tres mihi nihil videbantur posse respondere, præterquam quòd mihi denique tantum dixerint, se facturos, quod faciet is Rex, qui, ut dixi, erat spectabilior. Tam hunc, quàm cæteros complectebantur medios quidam terribiles dæmones, cùmque illos ab istis viderem impediri, nè bene responderent, magno ipsis animo no-

Gg

mine

mine DEI præcepi, ut dimitterent eos miserabiles homines, & inde facerent, quod dæmones, tametsi acti in rabiem, fecerunt: & subito conspexi juxta singulos hos quatuor viros Sanctum Angelum cujusque Custodem, quos hæcenus non videram. Liber jam ab impedimento ille Rex, qui me loco omnium alloquebatur, mansuetè mihi & pacatè dixit: Dic illi DEO & Domino, quem tu adoras, ut nobis mittat magistros, qui nos verà ipsius imbuant doctrinâ, & admitemus illam quàm libentissimè, observantes ejus legem & præcepta, ut consequamur salutem, quod nobis polliceris. Fui plurimum exhilarata audito hoc responso, quia metuebam, nè, si inurbanè & malè responderent, mandaretur executioni in miseris ijs hominibus pœna, quam illis Deus fuerat comminatus, præcipitando ipsos per illum horribilem hiatus intra eam abyssum, ubi damnati adeò terribiliter furentes cruciabantur: ideoque vehementer gaudens ijs respondi, & promisi, DEUM satisfacturum ipsorum desiderijs, misurumque illis Concionatores ac Doctores, à quibus instruerentur. Fuerunt recreati, & animati hoc promisso. Ego redivi latura responsum Domino, cujus Majestas me ita auscultavit, ac si ista non vidisset, aut audisset, gratiasque mihi egit pro eo, quod præstiteram. Venit mihi in mentem, an fortasse isti Reges essent Turcæ, vel Mauri; & Dominus respondens meo dubio mihi dixit, non esse, sed Reges aliarum Provinciarum, tametsi non expresserit, quales essent forent.

Mense Julio, in festo Visitationis Beatissimæ Virginis, mea anima invocabat Dominum cum ingenti fervore ac desiderio, quo tenebar, ut, libera tandem à carcere, & compedibus hujus mortalis vitæ, pervenirem ad ipsius conspectum. Dicebam illi sæpius: Mi Deus, vides hinc exulem, pauperem, miserabilem, & peregrinam. Dominus audivit meos clamores, dixitque: Esne peregrina? Ducatur igitur eò, quò tendit in sua peregrinatione, & visitet more peregrinorum loca sancta. De-

prehendi me subito indutam habitu, qui tales gerere solent, & mei Domini Angeli me duxerunt versùs celestem Patriam: ducebant me tamen per longissimos fractus, inter prærupta saxa, & semitas inusitatas. Ostenderunt mihi in hoc itinere vastos campos, in quibus erant quædam urbes, exiguum habentes populum. Hic amplum aliquod conspiciebatur palatium, ibi aliud. Videbantur mihi esse homines pauperes & Pagani: erant autem Turcæ, vel Mauri. Et dicebam intra me: Hi tam pauperes parum possunt Christianis nocere. Verùm deinde vidi, quòd illi domos & urbes, adeò parum populose, circumdare essent ab aureis & gemmeis montibus, unde multum indolui, siquidem mihi jam videbantur posse tantis divitijs ingens Christianitati inferre damnum. Tandem pervenimus ad cœlum, & postquam illic summus ingressi, præsentaverunt me Angeli Deo, dicentes: Domine Majestatis, huc adducimus ex mandato tuo istam peregrinam. Vide Domine, quàm adit pulchre ornata cimelijs, quæ illi dedit Diving Sponsus Spiritus S. Ostendebant monile, quod gerebam, armillas, cingulum, & reliqua. Ad hæc omnia respondit Dominus: Bene dicitis, pulcherrimè profectò est exornata: sed non est mirum, cum tam Divinum habeat Sponsum. Summè verecundabat coram Majestate hujus magni Dei, sentiens de me, quòd est verum, me vilissimam esse creaturam, & foetidum sterquilinum.

Interea vidi comparentes coram Majestate ejusdem magni Dei quatuor Angelos ornatissimos: singuli ferebant in manu suum flagellum, & brachia habebant succincta. Videbantur mihi a desse, ut me, quod quidem magnopere mereor, castigarent, & revera timebam, dicebamque intra me: Etiàmne hic in cœlo reperiuntur flagelli? Etiàmne Angeli castigant? Mei Angeli me aspiciebant, dicebantque mihi distimulenter: Soror, Angeli flagellaverunt S. Hieronymum. quo audito magis metuebam. Quando advenerunt, adoraverunt Deum, ac dixerunt: Domine Majestatis, adsumus parati, ut faciamus, quod nobis mandabis. Ite, dixit Dominus, & castigant.

prout vobis commisi, illas creaturas. Sancti ij quatuor Angeli statim abiverunt, qui mihi videbantur esse tam agiles ac fortes, ut possent totum mundum destruere. Per venerunt autem ad illam regionem Infidelium, quam videram in itinere, quos inceperunt flagellare, adeoque malè tractare, ut eorum fuerim misera: ac tandem descendit ignis de cœlo, qui illos, & ipsorum thesauros combossit. Post hoc mei Domini egerunt de me reducenda ad meum angulum, & Divina Majestas illis dixit: Expectate, non decet peregrinam reverti absque aliquo munere, cum inviserit meam domum: quamvis autem videatur peregrina, non est tamen prorsus talis. Vide, Anima, habitationem, quam habes in æternum paratam. Et ostendit mihi locum, quem mihi ex mera sua bonitate præparavit. Dedit mihi deinde quoddam cimelium singularis splendoris & candoris, imponensque illud meo pectori super cor, dixit, eo significari donum puritatis & castitatis communicabilis, quodque omnes, qui me intuituri essent ac visuri, liberandi essent à tentationibus, quas paterentur adversus castitatem. Ità me Domini mei Angeli duxerunt ad meum angulum.

Aliam singularem gratiam mihi Deus ante aliquot dies præstiterat. Intenta meæ solitæ orationi audiivi Divinam Majestatem mihi dicentem: Anima, gratificabor tibi. Fui multùm turbata, & quamvis peterem à Deo lumen, nè deciperer, adeo tamen mei timores creverunt, & eousque sunt progressi, ut illi dixerim. Mi Deus, per temetipsum te rogo, nè mihi loquaris. Sed Dominus me pacavit, & postea mihi dixit: Pone hîc istam corollam precatori- am. Tenebam unam in manu, quæ est facta ex lapide referente marmor. Obedivi Domino, qui illam benedixit, ac subjunxit dicens, quemlibet, qui oraret, adhibito qualicumque grano, vel quavis partium, ex quibus crux dictæ corollæ componebatur, præter multas gratias, obtenturum ab Ejus Majestate magna & specialia auxilia, ad consequendam suam salutem, & orationem dicendam posse esse,

Vita Mar. de Escob. Pars II.

quæ cuivis placeret. Istam corollam (dixit præterea Dominus) nemini da, quamdiu vixeris, neque imminue: moritura ipsam dabis tuo Confessario, quam ille ijs disperietur, quibus ipsi videbitur. Post hæc à Domino dicta, mei Domini Angeli acceperunt corollam ad suas manus, osculati sunt illam, & admoverunt suis oculis, atque reposuerunt ad priorem locum, super meum lectum. Mirabar hujus Domini bonitatem, dicebámque illi: Mi Deus, quomodo ità profundis tuas divitias? Et respondit mihi: Nónne scis, me esse omnipotentem, ut faciam, quidquid voluero? Si meorum thesaurorū reddo participem, quem volo, quid miraris? Benedicta sit misericordia hujus magni Dei.

Vigesima octavâ Augusti manè sum profecta, comitantibus me Dominis Angelis, ad quoddam mare, in quo erat classis Infidelium. Objiciebant se meis oculis multa navigia, & ibam ferens manu gladium instar lænæ. Ingressa sum mare, & visa mihi sum dissipare classem, ut una hîc navis mergeretur, ibi alia. Conabantur me trajicere, & præ turbatione aberrabant. Ego invadebam hostes, interficiebam multos; alij semivivi absorbebantur ab aquis: apparebat mihi mare secutum ab hostibus. Hoc peracto fui ducta ad meum angulum.

Feriâ quartâ, sextâ Octobris, agens cum Deo, mihi videbar illum videre vehementer offensum & iratum, propter gravia peccata, quæ contra ipsum in hoc Regno committebantur: non cognovi peccata ullius personæ singillatim, sed genericè. Fui plurimùm afflicta, invocavi Dominum, implorans ipsius misericordiam magnis meæ animæ affectibus, & conficiebar rogando illum, ut propitius esset suo populo Christiano. Tum mihi Divina Majestas dixit: Veni mecum, Anima. Feci quod soleo, quando me timores mei reddunt pusillanimum, à quibus tunc coarctabar: sed obsequendum erat Deo, sicut ipse constituerat. Posuit me Divina Majestas intra quandam rotam versicolore rem instar iridis, & solâ hujus Domini potentiam (neque enim vidi, quod me comi-

Gg 2

tare-

taretur ullus Angelus) fui translata ad vastum mare, quod nescio in qua mundi parte fuerit. Ferebat me Divina Majestas huc atque illuc per istud mare affluentem solatio, non tamen absque modico timore, quamvis me Dominus redderet securam. Fui demersa, ignoro quomodo, vel à quo, in medio illius maris, & statim extracta, quod est factum absq; mea molestia, quin imò cum consolatione, pace, & voluptate. Intellexi à Deo, id fieri ad sedandum mare, & componendum pro malatia, ut navigantes evitarent tempestatem, quam sine hoc remedio passuri erant gravissimā. Audiui subito Angelos magnis vocibus ex alto instantes, ut me ducerent ad cœlestē Patriam, quibus auditis timebam: sed placaverunt me, ducendo me & præsentando Dei Majestati.

Contepxi illum in specie humana summe iratum: videbatur mihi evibrare ex oculis scintillas. Habebat in manu gladium, ac si minaretur, destructum à se, ac perditum iri mundum. Significavit mihi, citò admodum adfuturum finem mundi (sed breves Dei moræ, etiam in rebus modicis, sunt longissimæ) prostravi me coram Divina hac Majestate; rogavi illam, ut misereretur sui populi, essetq; nobis propitia, quod instantissimè petebam affecti-

bus quam potui vehementissimis. Exultavo, quòd me velut interposuerim inter Deum & mundum, ut justam suam indignationem contra me exereret, paratam ad omnem rigorem tolerandum, quem in me Deus vellet exercere. Tum Deus eiecit gladium ex sua manu, vibravitque illum prope meum pectus, quem ego sum arctissimè complexa, & audiui dicentem Divinam Majestatem: Ligas mihi manus, Anima, placavisti me, & superavisti coram te depono arma, atque tanquam victus tibi jam gladium trado. Repleta fui gaudio & solatio, auditis benignissimis verbis immensæ illius Bonitatis, agnoscens suavissima viscera hujus potentissimi Dei nostri. Postea me Divina Majestas contempnit quodam quasi somno spirituali, quo mihi videbar velut obdormivisse in brachijs ejusdem Domini, meque somnare, quòd jam migravissim ex hoc mundo, essetque in cœlo. Videbam me, quodammodo unitam cuidam Soli immensæ luce fulgenti, abundare omnibus bonis. Non constat mihi, quanto id tempore duraverit, scio autem, quòd finit hac visione, quando sum ad me reveria, me reperenti in meo angulo. Benedictus sit milles, iterumque milles DEUS.

Amen, amen.

CAPUT VII.

Prosequitur idem argumentum.

Primus è sequentibus eventibus pertinet ad vigesimam quartam Augusti, anni sexcentissimi vigesimi octavi. Quartus indicat tantummodo mensem & annum, qui est sexcentissimus trigessimus. In reliquis nihil quoad tempus invenio expressum. Ex omni tamen ordine, quo chartæ sunt computata, colligitur, secundum accidisse anno sexcentesimo vigesimo nono, tertium verò paulo post. Describit omnes Venerabilis Marina subsequenter verbis.

Vigesimā quartā hujus, postquam affectus meæ animæ vehementer fuissent

commoti, dum memoriæ meæ obvenirentur calamitates & afflictiones, quas patitur Respublica, atque ardentem optarem, ut ab ijs liberaretur, invocabam eundem Deum magno spiritus clamore, & verbis, quæ in hujusmodi occasionibus magis oriuntur ex fervore affectus, quam directione rationis. Dicebam itaque illi: Mi Deus, extatne aliqua elemosyna pro hac paupere, mendica, importuna, delicta, vulnerata, ac desolata? quibus alijs nominibus anima explicabat malam, miserias temporales, & spirituales, quæ reputat tanquam proprias, cò quòd illa videat tolerari à suis proximis, quarum